

ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΕΥΧΟΣ 3-4 (39-40)

ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1932

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Τώρα πού εορτάζουμε τὰ ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γκαίτε, τὰ «Μουσικά Χρονικά», πιστὰ πάντα στὸ πρόγραμμα καὶ τὴν ἰδεολογίαν των, ἀφιερώνουν τὶς πρῶτες σελίδες στὸ ἔργο τῆς μεγαλοφυΐας αὐτῆς, στὸ ὑπεράνθρωπο ἔργο ἑνὸς σοφοῦ καλλιτέχνου, πού τόσο ἐτίμησε τὴν ὅλην Γερμανικὴν παραγωγὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν κόσμον ὅλον. Ὁ Γκαίτε, παραμένει, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος τύπος τῆς Γερμανικῆς μελετηρότητος καὶ τῆς Γερμανικῆς νοοτροπίας. Εἶναι ὁ σταθερὸς ἐρευνητῆς πού δὲν τρομάζει μπρὸς στὰ διάφορα προβλήματα, πού δὲν ἀφίνει νὰ τοῦ διαφύγῃ τίποτε τὸ ἄξιον λόγου, πού ἐξετάζει μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι ὅ,τι καλὸν καὶ χρήσιμον δι' αὐτὸν καὶ τὴν κοινωνίαν. Γιατὶ ὁ Γκαίτε δὲν φροντίζει μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, δὲν κυττάζει νὰ ἰκανοποιήσῃ ἀπλῶς τὴν ἐσωτερικὴν του ψυχικὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ, πρὸ παντός, νὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ διαπαιδαγωγήσῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἀνυψώσῃ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ὅλους, Γερμανοὺς καὶ ξένους. Μελετᾷ, ξεκαθαρίζει καὶ γράφει. Ἀσχολεῖται μὲ τὸ α ποιητικὸν πρωτότυπον θέμα, ἀλλὰ μεταφράζει καὶ λαϊκὰ τραγούδια ξένων χωρῶν καὶ τῆς μικρᾶς ὑποδοῦλου τότε Ἑλλάδος μας. Ταξειδεύει εἰς τὸν Ρῆνον, τὴν Ἑλβετίαν ἢ τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ δημοσιεύει καὶ «ταξειδιωτικὰς ἐντυπώσεις» ἀφθάστου πρωτοτυπίας καὶ παρατηρητικότητος. Ἐργάζεται στὸ ἔργον του «Wilhelm Meister», ἀλλὰ

διαπαιδαγωγεί συγχρόνως τὴν κοινωνίαν ὅλην καὶ ξεχωριστὰ τοὺς νέους μας. Ἀπαντᾷ εἰς μίαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ «δουλεύει» τὸ κείμενον. Ἀπαρνείται μίαν ἄποψιν, ἀλλὰ δὲν ἐπαναστατεῖ. Φροντίζει γιὰ τὴν καλύτερευσιν, ἀλλὰ δὲν καταστρέφει. Προσθέτει πάντα κάτι στὸ ὑπάρχον ὑλικόν, ἀλλὰ δὲν «γκρεμνᾷ» τὴν ὑπαρξιν. Παραμένει ὁ Ὀλύμπιος παρατηρητὴς καὶ ἐρευνητὴς. Λαμβάνει πάντα καὶ δίδει ὅ,τι ἀναγκαῖον γιὰ ὅλους. Αὐτοῦ τὴν ἑκατονταετηρίδα, ἐορτάζομεν.

ΤΑ "ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ,,

